

честишиз Бога нити Негово-то достоинство, но самъ себѣ и свое-то собственно достоинство. О, ты, кой не си нищо друго, но прахъ и пепель; ты, кой си изъ прахъ-атъ произлезналъ, какъ може твоа-та лудость и твоа-то безуміе, да обезсвати онова, що е надъ сичко-то найкысоко, що то нѣма край и конецъ? И какъ бы могло това да бѣде, да едно зрънце отъ прахъ-атъ, кое-то трепери въ воздухъ-атъ, да помрачи, онова величествено слънце, кое-то са блистае, кое-то просипка свои-те зрацы, кои-то сіаатъ по всички-те поднебесны страны, съ кои-то толкова свѣтове грѣе и освѣтлава?

Кой-то Божіе-то свато има изговара на уста-та си безъ всякое благоговѣйство, той съ това показува, чи нѣма въ себе чувство, за онова, що е добродѣтелно и благочестиво; защо кому то е мила и поволна онаа сурова и дика нравъ, коа-то намира некое наслажденіе въ това, кога са съ Божіе-то пресвато има тѣй безобразно играе! Дали може такъвъ человекъ и да помисли, свое-то сърдце да украти, своа-та нравъ да упитоми и облагороди, и тѣй да отвори себе пѣть за сичко-то, що е велико, що е красно и що е честно? Та можели негово-то сърдце такова впечатленіе да пріими въ себе? Може ли да бѣде това, да са она съ сичко сърдце Богу моли, и да Го призыва, кой-то е малко понапредъ това исто-то пресвато има найпоругателно и найнесмыслено, и то въ лошаковы работы на уста-та си изрекълъ?

Секій правый Христіанинъ, кому-то истина лежи на сърдце-то това, сирѣчь, да своа-тъ нравъ и свое-то сърдце облагороди и упитоми, а разумъ-атъ си